

متن پرسش

سلام استاد. جوانی هستم ۲۸ ساله، فوق لیسانسه، متاهل و کارمند یکی از ادارات دولتی. خدا را شکر زندگی متعادلی دارم اما احساس می‌کنم به روزمرگی افتاده‌ام. کارم طوری است که بعضی روزها شاید فقط چند روز در ماه مشغولم اما خیلی از روزها کار مشخصی ندارم و مثل خیلی از کارمندا صبح تا ظهر توی سایتهای مختلف پرسه می‌زنم. وقتی فکر می‌کنم باید سی سال به همین منوال بگذرد احساس خسران می‌کنم. از روزی می‌ترسم که در آستانه شصت سالگی ایستاده‌ام و به پشت سر نگاه می‌کنم و چیزی جز روز مرگی و اتلاف عمر نمی‌بینم. حس می‌کنم زندگی پیش روی من که نیمی از آن پشت یک میز بی روح خواهد گذشت ابداً با روح بیقرارم سازگار نیست. آدم نسبتاً اهل مطالعه و کم و بیش با کتابهای جنابعالی آشنا هستم اما مطالعات جسته‌گریخته‌ای داشته‌ام. غرض از این همه پرگویی فقط این سوال است که چگونه زندگی‌کنم، چه برنامه‌ای داشته باشم که در پایان هر روز احساس کنم وقتم تلف نشده و از خودم و شیوه زیستنم احساس رضایت کنم. خواهشاً مرا به کتابهایتان ارجاع نداده و دستور العملی کاربردی ارائه دهید. از اینکه مصدع شدم عذرخواهی می‌کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اولاً: باید سعی کنید کار شما برای مردم مفید باشد و سعی کنید متوجه فلسفه وجودی آن مسئولیت باشید و خودتان به بهترین نوع در راستای هدف آن مسئولیت تلاش کنید، منتظر آن نباشید کسی از شما کاری را بخواهد، خودتان کاری را که باید انجام دهید را پیدا کنید و انجام دهید ثانیاً: متوجه باشید باید روح خود را با عبور از کثرات این دنیا تا ملکوت عالم سیر دهید. برای این کار برنامه‌ریزی کنید ثالثاً: از حُسن خُلق در خانواده و روحیه‌ی خدمت به آشنایان غافل نباشید. موفق باشید